

Else Jespersen

VENTETID

roman | mellemgaard

ELSE JESPERSEN

Ventetid

mellemgård

Ventetid

© 2019 Else Jespersen og Forlaget mellemsgaard

Forlagsredaktør: Jens Eichler Lorenzen
Grafisk produktion: KWG Design, Odense
Grafiker: Kasper Hartvig Nielsen

ISBN 978-87-7218-472-2

*Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner eller virksomheder,
der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og kun inden for de rammer,
der er nævnt i aftalen.*

www.mellemsgaard.dk

Fortælleren

Hvis jeg skulle skrive en roman, ville jeg vælge en 58-årig kvinde som hovedperson. En kvinde med en fortid og stadig en fremtid! Hun skulle ved første øjekast være en ganske almindelig dansk kvinde, gift og med et par voksne børn. Men hun skulle samtidig være en ganske ualmindelig kvinde. Men er vi ikke alle det, både almindelige i vore hverdagsliv og fester med familie og venner? Og samtidig ualmindelige i vore forskellige drømmerier om andre livshistorier?

I hvert fald tænker min kvinde en del over tilværelsen og samtidig over dens afslutning. Hvornår kommer den og hvordan? Samtidig tænker hun: Hvorfor tænker jeg så meget på døden?

Hun ville ønske, hun kunne lade være at tænke på døden, men den kommer altid snigende, altså tanken, og det er måske netop tegn på dødens langsomt snigende komme?

Lad os kalde min kvinde for Nina.

Nina bor i udkanten af en dansk provinsby sammen med sin mand, Johannes. En søn, Philip, og en datter, Bertha, er begge flyttet hjemmefra, datteren er blevet gift og har fået sit første barn, lille toårige Esther, så Nina er blevet lykkelig mormor. Det er vel nok en ønskedrøm for mange kvinder, der her er gået i opfyldelse, det er det også for Nina. De har allerede passet lille Esther et par gange, en opgave, hun tager meget alvorligt, da det jo også er et kæmpestort ansvar at passe på det allerbedste, en datter og svigersøn har i denne

verden! Altså Nina især, men også hendes mand, Johannes, tager det ikke helt så afslappet at passe barnebarnet som den gang, de havde deres egne børn at se efter og opdrage.

Hun er folkeskolelærer på skolen i landsbyen. Hendes mand arbejder som kunstner, han underviser også på aften-skolekurser. Deres søn studerer økonomi i Aarhus, og deres datter arbejder som sygeplejerske på Rigshospitalet i København, hvor hendes mand arbejder som psykiater.

De bor selv på Fyn, så der er altid en bro, de skal over, når de skal besøge hinanden.

Nina føler, at hun ikke længere er helt så spontan i sin væremåde som tidligere, hun tænker for meget, synes hun. Hun ville gerne kunne give mere slip, leve livet mere umiddelbart igen – og skubbe de dystre dødstanker på lang afstand.

***

Det var en dag i foråret, hun begyndte at føle sig så træt. Almindelig forårstræthed, sagde Johannes, men nej, det kunne ikke passe! Om sommeren fik hun influenza, noget hun ikke havde haft i mange år. Hun hostede meget. Hun fik en tid hos lægen til et sundhedstjek. Der blev taget blodprøver for forskellige ting. Og ganske rigtigt: Der var nogle forhøjede tal for de hvide blodlegemer! Måske tegn på kræft? Der skulle foretages yderligere undersøgelser, ja, hun

kom ind i det, sundhedsvæsenet kalder et pakkeforløb. Øv, sikke et ord, sikke en situation! Hendes lunger skulle først røntgenfotograferes, måske scannes. Tankerne fyldte meget i hovedet på hende. Hun sov meget dårligt om natten. Ond cirkel.

Samtidig ville hun intet sige til sine børn om det – de skulle ikke bekymre sig om hende! Midt i deres travle liv, datteren og svigersønnen med fuldtidsjob og sønnen som specialeskriverende studerende. Det er meget krævende – og til tider stressende – at være ung i dag, vidste hun.

For Nina var det som at få en stor tung sten at slæbe rundt på i det daglige.

– Hvad laver du dog? råbte hendes mand til hende. Han lå inde i sengen og ventede på hende. Hun var ved at undersøge alle sine modermærker grundigt. Kunne det være et af dem, der var blevet malignt?

– Jeg kommer nu. Og hun gik ind til ham og fortalte ham om sin ‘undersøgelse’.

– Årh, pjat med dig, du fejler ikke noget alvorligt, skat.

– Det ved du da ikke, jeg har jo altid været en stor soldyrker, især i mine unge dage. At ligge i solen var en terapi for mig. Gav mig ro.

Hun krøb ind under dynen og mærkede snart hans beroligende hånd kærtegne hende. Stenen blev lidt lettere at bære.

***